ELSE BOER
DE HUURSTER EN HET POPPENHUIS

2023 Prometheus Amsterdam

In this world there are only two tragedies. One is not getting what one wants, and the other is getting it.

Oscar Wilde

1

Jessie werd wakker van de honden. Er moest iets mis zijn, want ze renden om het huis heen, luid blaffend en jankend. Normaal gesproken werden ze nooit zo vroeg naar buiten gelaten.

Ze trok een vest aan en liep de tuin in. In de lucht begon het al licht te worden, een roze gloed verspreidde zich achter het landhuis.

'Odin! Loki!' riep ze. De honden kwamen op haar afgerend en renden daarna net zo hard weer weg. Eigenlijk hadden ze de verkeerde namen gekregen: Jessie wist vrij zeker dat Odin als eerste ontsnapt was. Loki was veel gezeglijker. Nu renden de honden samen door de tuin, dolgelukkig vanwege hun vroege uitbraak. Samen verdwenen ze tussen de bomen.

Ze trok het vest strakker om zich heen en liep richting de achterdeur van het landhuis. Het was maart, veel te koud om zonder jas buiten te lopen. Het gras kraakte onder haar laarzen door de bevroren dauw.

Voor ze de deur had bereikt, kwam Alex al naar buiten. In zijn handen hield hij een rookmelder die meedogenloos piepte. Waarschijnlijk waren de honden daar zo wild van geworden: Odin kwam aangerend en sprong tegen Alex op.

‘Verdomme!’ riep Alex toen hij de rookmelder liet vallen, amper verstaanbaar door het krankzinnig harde geluid. Odin blafte en hield pas op toen Alex hem aan zijn halsband wegtrok.

Jessie liep naar hem toe. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Helemaal niks! Dat stomme kloteding is weer eens afgegaan in de eetkamer en ik krijg hem niet uit.’ Alex sloeg op het kastje. ‘Alle draden zijn verdomme los, waarom is dat ding nog aan het piepen?’

‘De batterijen?’ opperde Jessie.

Alex peuterde met zijn vingers aan het klepje dat voor de batterijen zat, maar deed dat zo woest dat hij het niet openkreeg.

‘Ik pak een deken uit de schuur!’ Jessie drukte haar handpalmen tegen haar oren en probeerde niet te lachen. Alex schudde afwisselend woest met de rookmelder en stopte hem daarna onder zijn badjas. Het dempte het piepen maar een beetje. Ze verwachtte half en half dat Alex zou gaan stampvoeten. Ze had hem nooit eerder zo uitzinnig gezien, alsof hij vier was in plaats van vierenveertig.

In de schuur vond ze op de tast een oude paardendeken. Toen Jessie terugliep, stond Dalila naast Alex. Dalila had een dekbed om zich heen gewikkeld. Ze probeerde de rookmelder uit haar vaders handen te trekken.

‘Je moet gewoon dat knopje indrukken,’ riep ze.

Alex schudde zijn hoofd en wikkelde de rookmelder in de paardendeken. Het gepiep verstomde niet, maar de deken dempte het geluid beter dan zijn badjas.

‘Laten we dat stomme ding ergens begraven.’

Dalila gaapte. ‘Doe dat. Ik ga weer in bed liggen.’

‘Je bent eindelijk een keer op tijd wakker, ik zou er gebruik van maken,’ zei Alex. Dalila rolde met haar ogen naar Jessie terwijl ze terug naar binnen liep.

‘Misschien kunnen we hem ergens in de schuur leggen?’ vroeg Jessie.

Alex knikte. Samen liepen ze door de schemering. De schuur was eigenlijk niet één gebouw: het waren meerdere bijgebouwen die allemaal dezelfde functie hadden, namelijk die van garage en opslagplek. Vroeger stonden er stallen op het terrein, maar aangezien niemand in het gezin van paarden hield waren die niet meer als zodanig in gebruik.

In de hoek vond Alex een kruiwagen. Hij legde de deken erin en legde er voor de zekerheid nog eentje overheen. Het gepiep klonk nog steeds. Alex slaakte een zucht.

‘Ik ruim dat ding later wel op,’ zei hij, terwijl hij zijn handen aan zijn badjas afveegde. ‘Sorry hoor, voor mijn uitbarsting.’

Jessie glimlachte. ‘Nu we toch wakker zijn, heb je zin in koffie?’

Alex wreef over zijn voorhoofd. ‘Dat zou er wel in gaan, ja.’

Ze liepen terug door de tuin. De dauw vernevelde en er lag mist op de grond. De lucht kleurde oranjerood. Het silhouet van het landhuis stak af tegen de lucht. Het leek op te doemen uit een andere wereld.

Het huis had twee torens, één aan elke zijde. De torens waren perfect symmetrisch, beide rond, met

kleine ramen en een puntdak. Jessie had geen idee waar ze voor dienden: ze waren te klein om als kamer te gebruiken, en ze had nog nooit een trap naar boven gezien.

Niet alleen de torens spiegelden elkaar. Zowel aan de achterzijde als aan de voorzijde van het landhuis was een bordes. Rododendrons omringden de ingang aan de voorkant, net als de serre dat deed aan de achterzijde van het huis. Ook de tuin was zo symmetrisch mogelijk opgesteld, met een gazon dat door buxushagen werd omlijst.

Jessie kende de tuin het beste. Het huis was niet groot genoeg om in te verdwalen, maar toch had ze het idee dat ze dat deed: dan stond er weer een nieuwe stoel in de zitkamer, een nieuwe bartafel in de keuken. Er was altijd wel iets veranderd, waardoor ze niet meer herkende wat ze de vorige keer had gezien en zich een indringer voelde. In het grote huis was ze steeds, onvermijdelijk, op bezoek.

Ze opende de deur van haar tuinhuisje, dat vroeger als bediendewoning bij het grote huis had gediend. Tot twintig jaar geleden had hier de oude tuinman gewoond. Inmiddels kwam er eens in het seizoen een hoveniersbedrijf om de boel aan kant te maken. Af en toe pakte Alex zelf de grasmaaier, maar alleen als hij niets beters te doen had.

Het was klein, maar groter dan de kamers waar Jessie tot nu toe had gewoond. Het huisje was niet luxe: alles was nog precies zoals twintig jaar geleden. Er stond alleen een gaskachel, het huisje had geen centrale verwarming. De snelste manier om op

te warmen was door de gaskachel open te draaien, water te koken en de oven aan te zetten. In de winter had ze alle drie gedaan, en dan nog had ze een deken nodig om echt comfortabel te zijn.

Ze liep naar het aanrecht en zette koffie, terwijl Alex rondkeek in haar woonkamer. Die leek kleiner nu hij binnen was.

'Heb je veel nakijkwerk?' vroeg hij, terwijl hij een map van tafel oppakte.

'Het meeste heb ik al gedaan,' zei Jessie. 'De toetsweek was vorige week al afgelopen.'

'O ja,' zei Alex en hij gaapte. Hij was weinig geïnteresseerd in schoolperikelen, hoewel hij de ouder was die als contactpersoon voor Dalila stond genoteerd.

'Hier,' zei Jessie en ze gaf Alex een kop koffie. Hij glimlachte om de afbeelding van Winnie de Poeh op de zijkant.

'Zullen we buiten zitten?' vroeg Jessie. Ineens wilde ze hem liever uit haar woonkamer hebben.

Ze namen plaats op een tuinbankje met uitzicht op het landhuis.

'Hoe gaat het schrijven?' vroeg Jessie.

Alex wees naar zijn koffie. 'Eerst even dit.'

Ze knikte en trok haar vest dichter om zich heen. Samen luisterden ze naar de vogels en naar Loki en Odin, die voor geritsel zorgden in de struiken. Waarschijnlijk zaten ze achter een konijn aan, of achter elkaar. In tegenstelling tot het landhuis was de tuin wel groot genoeg om echt in te verdwalen. De oprijlaan was zo lang dat je pas na tien minuten lopen de weg bereikte. Een gedeelte van de tuin was ingericht in de

Engelse landschapsstijl: gazon en buxushagen, een fontein voor het bordes. Maar verder was een groot stuk van het terrein bos. Sommige stukken waren recent verwilderd, zoals het stuk dat een labyrint moest vormen. Inmiddels waren de hagen alle kanten uit geschoten.

'Is Nicole al wakker?' vroeg Jessie.

'Zeker, ze staat altijd om halfzes op,' zei Alex. 'Ze stond onder de douche toen dat kutding afging.'

'Om halfzes?'

'Dat krijg je met topvrouwen, die hebben geen slaap meer nodig.'

Jessie lachte, al wist ze niet zeker of het een grap was. Ze moest ook maar eens gaan douchen. Uiterlijk kwart over acht moest ze in haar lokaal zijn – niet dat ze dat vaak redde, maar het was ook wat cru om het bij voorbaat op te geven.

'God, wat is het mooi hier,' zei Alex.

Jessie leunde achterover en knikte. Het uitzicht op het landhuis was prachtig en het voelde vreemd vertrouwd om daar samen met Alex naar te kijken. Ze kon nog wel even blijven zitten.

'Wist je dat ik eigenlijk niet uit de stad weg wilde? Maar Nicole zag dit huis en was op slag verliefd.'

'Daar kan ik me iets bij voorstellen,' zei Jessie.

'Ik ben inmiddels overtuigd.' Alex nam een slok van zijn koffie. 'Ik ga er niet meer tegenin als ze weer wat wil verbouwen, want ik weet dat ze uiteindelijk toch gelijk heeft als het op het huis aankomt.'

De voordeur van het huis ging open. Nicole kwam naar buiten gelopen, onberispelijk gekleed: ze had een

beige pantalon met een geruit jasje aan, haar korte haar in model geföhnd.

'Daar zitten jullie,' zei ze. Ze kwam met korte, snelle passen op hen afgelopen. Haar hakken zonken in het gazon.

'Goedemorgen,' zei ze, toen ze dichterbij kwam. Jessie mompelde een 'goedemorgen' terug. Ze voelde zich betrapt, al wist ze niet waarop: op haar rommelige knot, op haar gesprek met Alex.

'Wat was dat nou precies vanochtend?' vroeg Nicole. Ze ging naast Alex op het bankje zitten en drapeerde een stuk van zijn badjas over haar benen heen.

'Brandalarm in de eetkamer,' zei Alex. 'Misschien dat een van de bouwvakkers de rookmelder te scherp heeft afgesteld, want er was niks aan de hand.'

'Misschien,' zei Nicole, haar kin in haar handpalm.

'Het gaat ons nu in ieder geval geen problemen meer geven,' zei hij.

'Heb je de batterij eruit gehaald?'

'Bijna.' Alex knipoogde naar Jessie.

'Ik zal nog wel even bellen met de aannemer,' zei Nicole. 'Ik vind dat het lang duurt met de renovatie van het rookkanaal.'

Alex knikte en Nicole drukte een kus op zijn wang voor ze opstond. 'Tot vanavond, lieverd,' zei ze. 'Fijne dag, Jessie!'

'Dank je,' zei Jessie. Nicole glimlachte zo bemoedigend naar haar dat Jessie het liefst weer in bed wilde kruipen.

Ze keek toe hoe Nicole voorzichtig over het gras terugliep naar de voordeur. Haar reflectie weerspie-

gelde in de serreruiten, waardoor het leek alsof ze zowel binnen als buiten liep – alsof Nicole onderdeel was van de andere dimensie waar het huis bij scheen te horen. Dat leek maar even zo: daarna verdween ze door de deur.

2

Jessie leerde Alex kennen op een ouderavond in november. Ze had direct een hekel aan hem.

Hij was haar laatste afspraak, om halfnegen. Ze had hoofdpijn en ze was chagrijnig: doordat haar gesprekken uitliepen had ze geen pauze gehad, en ze wist zeker dat Max op dit moment de wijn opentrok in de personeelskamer.

De ouders die ze op zo'n avond sprak, waren allemaal uitgenodigd omdat hun kind een onvoldoende stond voor haar vak. Niet iedereen kwam, maar de ouders díe er waren, verwachtten oplossingen. Ze herhaalde het rijtje: oefenen met lezen, series kijken zonder ondertiteling, luisteren naar Engelse podcasts. De ouders knikten terwijl de leerlingen die mee waren steeds verder onderuitzakten in hun stoel.

Door het raampje van de deur zag ze Dalila al staan. Het meisje hing tegen de muur, haar blonde krullen vielen voor haar ogen.

Jessie pakte Dalila's cijferlijst erbij en wreef een inktvlek van haar bureau. Dalila stond een onvoldoende voor Engels, maar dat was echt onnodig. Het niveau van vwo 5 moest ze sowieso aankunnen. Het probleem was motivatie, las Jessie uit haar aanteke-

ningen. 'Vragen of het goed gaat,' had ze ernaast gekrabbeld.

Ze opende de deur van het lokaal. Een man in pak zat naast Dalila op het bankje in de gang te wachten. Zijn knieën staken ongemakkelijk omhoog. Toen hij opstond, zag Jessie hoe breed hij was, met een beginnend buikje dat in eerste instantie werd verhuld door het jasje van zijn pak. Hij had de stoppelige baard van iemand die zich alleen scheert voor belangrijke gelegenheden. Dit was er duidelijk geen.

'Dus u bent mevrouw De Winter,' zei hij, terwijl hij langs haar naar binnen stapte.

Jessie liep achter hem aan. 'Dat klopt,' zei ze. Ze had niet eens de kans gehad om hem een hand te geven of hij zat al aan een van de tafeltjes die ze ter gelegenheid tegen elkaar had geschoven. Misschien moest ze het alsnog doen, op hem aflopen en hem een hand geven. Dalila plofte naast haar vader neer, en Jessie besloot ook maar te gaan zitten.

'Nou, jullie weten waarom ik jullie heb uitgenodigd.' Ze pakte een pen, tikte ermee op tafel.

'Eigenlijk ben ik wel benieuwd.'

Jessie keek van Dalila naar haar vader en terug. 'Ik neem aan dat u het rapport hebt gezien?'

'Ja.'

'Na deze eerste periode staat Dalila een onvoldoende voor Engels. Ik wilde graag –'

'Dat haalt ze wel weer in.'

'Meneer Dormer.'

'Zeg maar Alex.' Hij keek Jessie priemend aan. Zijn ogen waren lichtblauw, een kleur die ze alleen kende

van de rashond van haar eerste vriendje.

'Goed, Alex. Ik twijfel er niet aan dat Dalila hogere cijfers kan halen.'

'Ik ook niet. Dus waarom zitten we hier dan?'

Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek Jessie met een glimlachje aan. Hij leek niet zozeer vijandig, gewoon ongeïnteresseerd. Hij was hier niet om een gesprek te voeren, hij was hier omdat het moest. En nu hij er was, kon hij zich net zo goed een beetje amuseren.

'Pap,' zei Dalila, 'doe nou even normaal.'

'Misschien kan jij er meer over vertellen,' zei Jessie, 'over je onvoldoendes. Is er misschien iets aan de hand?'

'Ik had er gewoon geen zin in.'

'Waarin precies?' Jessie concentreerde zich op Dalila. Dalila's krullen vielen telkens voor haar ogen, waarna ze die met een nonchalant gebaar weer wegveegde – een gebaar dat zelfverzekerder was dan Jessie zich tot nu toe voelde.

'In grammatica leren. Ik weet niet, ik had wel wat beters te doen.'

Alex keek nu ook naar zijn dochter. 'Wat dan?'

Ze haalde haar schouders op. 'Gewoon. Met vriendinnen afspreken.'

Alex fronste. 'Welke vriendinnen?'

Dalila schudde haar hoofd. 'Páp,' zei ze weer.

'Goed.' Jessie tikte nogmaals met de pen op tafel. 'Hoe kunnen we ervoor zorgen dat je iets meer zin krijgt om je huiswerk te maken?'

Dalila en haar vader wisselden een blik. Alex zag

eruit alsof hij elk moment in lachen uit kon barsten.

'Ik denk niet dat het mogelijk is,' zei Dalila ten slotte. Alex grinnikte nu echt.

Jessie kneep in haar pen. 'Dan hebben we wellicht een probleem.'

Alex stak zijn hand op. 'Ik waardeer wat je probeert te doen, echt, maar mijn vrouw en ik vinden Dalila oud genoeg om haar eigen keuzes te maken. Als zij geen motivatie heeft om te leren, dan kunnen we haar moeilijk dwingen. Als zij de oefeningetjes stom vindt en niet maakt, dan is dat haar eigen verantwoordelijkheid. Ik neem aan dat ze dat wel weer zal oppakken. En als de consequentie is dat ze een jaar over moet doen, dan is dat zo. Daarin kan ze prima voor zichzelf beslissen. Laat ik het zo zeggen: wij gaan haar niet controleren, we gaan geen politieagentje spelen over haar huiswerk. Als u dat wilt doen, dan moet u dat zelf weten, maar wij als ouders staan daar iets anders in.'

'Het komt echt goed, hoor,' vulde Dalila aan. 'Ik wil heus wel iets leren, het lukte vorige toetsweek gewoon even niet.' Ze zei het op verzoenende toon: Dalila was degene die bemiddelde.

'Goed,' zei Alex. Hij stond op. 'Als dat alles was, dan denk ik dat we klaar zijn.'

Jessie forceerde een glimlach. 'Vooruit,' was alles wat ze uit wist te brengen.

'Tot morgen,' zei Dalila toen ze het lokaal uit liep. Alex stopte, keek naar de posters aan de muur.

'*Pride and Prejudice*,' mompelde hij. 'Verrassend is anders.'

Goddank zat Max inderdaad in de personeelskamer. Voor hem stond een bakje nootjes dat halfleeg was. 'Daar is ze dan,' zei hij, terwijl hij een glas wijn voor haar inschonk. 'Heb je het overleefd?'

'Amper,' zei Jessie. 'Ken je de ouders van Dalila? Vijf vwo?'

Max dacht na. 'Doet geen belletje rinkelen.'

'Ik had net een gesprek met de vader. Hij deed alsof ik zat te zeuren en liep daarna gewoon weg. Wat een eikel.'

Max grijnsde. 'Weet je zeker dat je niet echt zat te zeuren?'

'Ik zeur nooit,' zei Jessie. 'Hoe was jouw avond?'

'Een paar kinderen teleurgesteld over hun cijfer, en wat ouders die vinden dat je kunst niet kan beoordelen.' Hij schoof de nootjes naar haar toe.

'Wat een mooie filosofische uitgangspositie,' zei Jessie.

'Als het op cijfers aankomt hebben de meeste ouders erg postmoderne opvattingen. Want wat is kunst? Waarom kan ik het beoordelen? Ik ben toch gewoon een mislukt kunstenaar?'

'Je bent niet mislukt, alleen nog niet doorgebroken,' zei Jessie. 'Een miskend genie.'

'Misschien helpt het als jij dat zegt, want niemand neemt het van mij aan. Those who can, do, those who can't, teach.'

'En van wie is die vreselijke uitspraak?'

'Geen idee. Vast van een ouder.' Max grinnikte. 'Ga je zo mee naar de kroeg?' vroeg hij. 'Je bent morgen toch het eerste uur vrij.'